

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiae, 1644

Capvt XXVI. Quibus in rebus nos cum divinâ voluntate conformare
debeamus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46802)

nosque cum sanctissima ejus voluntate conformare, quando gustui illa nostro consentanea nobisque proficua est, commodumque nos in eâ nostrum clarissimè cernimus; id verò parum habet admirationis. Sequendo tunc quoque est, cum tam apertè id non videmus, resque cupiditati ac desiderio nostro prorsus adversatur; in modum Heliotropii, cum sole se, non sereno solum, sed & nubilo die circumagentis. (a) Abundè hoc in omnibus rerum eventis sufficit, Deo quidpiam placere gratumque esse; ut verissimè dictum sit à S. Ioanne Chrysostomo: *Si omnino dignus fueris agere aliquid, quod Deo placeat, aliam adhuc præter hoc ipsum, quòd placere meruisti, mercedem requiris? Verè ignoras, quantum bonum sit, placere Deo: si enim scires, numquam aliud aliquid extrinsecus mercedis aut muneris expeteres.* (b)

a Plin. lib. c. 4. & lib. 22. c. 21. & Chrys lib. 2. de compunctione cordis, mihi pag. 594.

CAPUT XXVI.

Quibus in rebus nos cum Divina Voluntate conformare debeamus.

A Ge videamus nunc, quibus in rebus Dei nos deceat conformari voluntati.

Eas

CAPVT XXVI. 281

Eas ajo esse res omnes, quæ à benigna ipsius manu, quâ mediatè, quâ immediatè, hoc est, quomodocumque proveniunt, atque aliquam nobis molestiam creare possint. *Primò*, itaque locum habeat oportet nostra hæc cum divina voluntate conformatio, in rebus quæ nobis desunt: item in vitæ hujus necessitatibus, in humiliationibus, in falsis testimoniis, in publicis privatisque nostris, & eorum quibus bene volumus, damnis ac calamitatibus: Deo immensas gratias agendo, quòd, cum nobis animus deesset, ad nos vitæ IESV Christi conformandos, ejusque paupertatem mundi que commentum imitandum, ipsius Majestas nostram id vicem præstiterit, Unigenitòque suo similes effecerit, atque à rebus terrenis & vitæ hujus tam periculosis prosperitatibus potenter abstraxerit avulseritque.

Secundò, Conformatio nostra exercenda est, in infirmitatibus & doloribus corporis; eodem modo gratias eidem Deo agendo, quòd pœnas peccatis nostris debitas supplere ipse voluerit, ne multum in altera vita luendum superesset: qua in re insigne meritum, & singularis quidam favor benevolentiaque reperitur. Ecquis non gaudeat,

deat, si mille ducatos debens, pro his solvere queat, cum sibi commodissimum est, & quidem monetâ minimâ? Omnes propter peccatorum nostrorum pœnas, Deo debitores sumus, si jam solutionem ad Purgatorium procrastinemus, magno ea dilatio nobis stabit, ob suppliciorum istius perferendorum magnitudinem: quæ si in hac vita anticipare velimus, levi id fiet negotio, ab iisquæ quamprimum, & egregio cum nostro compendio & quæstu liberabimur. Pœnæ etenim Purgatorii maximæ sunt, neque illis ita facile satisfacit, ut in hac vita re aliquâ modicâ. Adde, quod tantos cruciatus sustinendo, nihil admodum mereamur: quidquid verò in hac vita patimur, ad alterius vitæ pœnas collatum, perexiguum sanè & minutum est, eoquæ tamen ipso plurimum & satisfacimus, & promeremur: quæ dubio procul maxima est Dei clementia, ita res disponentis, ut in hac, non alterâ vitâ patiamur. quare decet nos conformemus ei, quod nobis imprimis est salutare,

Tertiò, Divinæ voluntati penitus consentiendum in privatione gustuum spiritualium, in ariditate, scrupulis & tentationibus, quas Deus, ad exercitium majusque meri-

CAPUT XXVI. 283

meritum nostrum, etiam in personis admodum sanctis & spiritualibus, solet permittere, eosdemque, post multos, cum summa animi pace singularique fervore transactos annos, quasi ad prima suæ conversionis vitæque sanctioris initia & rudimenta revocare, nimirum quia frequenter usuvenit, ut, ad nos in humilitate conservandos, ita fieri omnino conveniat. Quare non est quod propterea turbemur, aut immodicè cruciemur: sed annihilando nos, & in abyssum ac profundum nihili & miseriæ nostræ nos demittendo, in omnibus sanctissimæ ipsius dispositioni acquiescamus, atque ex animo gratias agamus, quod sumptu tam exiguo, poenâque tam parvâ, à malo, culpâque maximâ, qualis profectò est superbia & perditio nostra, defendere nos dignetur salvosque præstare; tum etiam, quod otiosos esse nos nolit, æmulosque dare, quos vincendo, nobiliori ab ipso in cælis corona insigniamur. Omnibus itaque viribus, cura atque sollicitudine omni enitendum nobis est, ut Dei volûntatem exequamur, & ad mortem usque patiamur. Beato Iacopono aded cum Deo conveniebat, si omnibus consolationibus sensibilibus, etiam interioribus, destitueretur.

retur.

retur, adeoque hac in parte paterno Dei amore acquiescebat, ut diceret, clarum divini erga se amoris argumentum sibi fore, si, quod maximo affectu peteret, id ab illo sibi denegaretur. Desiderabat ille quoque, ob Majestatis istius amorem; omnia mundi tormenta, quin ipsa etiam Inferorum supplicia tolerare. Hæc tam illustris, gustus amorisque proprii victoria, pacem tranquillitatemque Viro sanctissimo admirabilem pariebat. ^(a)

Quartò, Humana voluntas ad divinam conformanda est, cum sibi quis à Deo planè derelictus videtur & desertus, neque id solum secundum inferiorem animæ partem, ubi scrupulorum & tentationum molestiis miserrimè affligitur, verum etiam secundum partem superiorem, quando nimirum animum, ut solebat, affectumque nullum homo sentit ad bene operandum, aut pro Deo patiendum & resistendum; eò quòd nullas intellectus percipiat illustrationes, nullos voluntas pios motus, proposita, alacritatem, robur ad patientiam; quando anima tota, velut retriis nubibus obducta, arida & exsucca, non nisi summa

vi,

^a Raderus noster Viridarii parte 2. capite 3. fusè.

CAPUT XXVI. 285

vi, atque cum dolore, cor ad cælum potest attollere. Hoc quippe modo Deus sanctas aliquando animas exercere consuevit, est- que illud inter maxima omnino tormen- ta, quæ in hac vita tolerari possent, nume- randum, longè enim verò acerbius, quàm crudelissimi, quos umquam ullus Marty- rum in corpore suo pertulit, cruciatus.

Isto tam tristi perturbatoque rerum sta- tu, dare nihilo-minus operam oportet, ut sine dolore, certè sine querelis simus, & cum divina voluntate conformes, deque tanta desertione minimè tristemur. noxia etenim potest esse hæc talis tristitia, si ab amore proprio nascatur, & in maximam pusillanimitatem desperationemque addu- cere: sed neque viribus industriæque hu- manâ è Purgatorio isthoc spiritali, ubi animam in hac vita Deus attinet, eluctari quis potest & evadere. Illud unum tali in re ac tempore optimum factu est, ut magis se quis magisque in profundum nihil sui de- mergat, inque divinas manus penitusse- resignet, & omni se bono indignum fatea- tur, infinitæque gratiæ ac benevolentia divinae adscribat, quòd non pro eo ac me- rebatur, apud Inferos ardeat. Ac licet in eo se loco quispiam & conditione consti- tutum

ritum esse deprehendat, ut neque orare, neque Deo gratias agere, neque alium vultum internum virtutis actum exercere sibi posse videatur; hac se tamen ille cogitatione unâ soletur, Dei se, non suam implere voluntatem, & posse se semper velle quod vult Deus. Licet etiam in actibus resignationis, * positivè & re ipsa eliciendis, parem molestiam difficultatēque experiatur. numquam tamen Deo resistat; sed negativè se habeat, sinendo Deum facere, quod ejus Majestati placet, & coram ipso quàm profundissimè se demittat, prorsusque annihilat. Examine se item, numquam culpā aliquā suā causam desolationi huic (id quod majore cum periculo conjunctum est) præbuerit; de quē ea culpa, non autem de pœna, sincerè apud animum suum doleat. Verùm desolationes istæ sæpenumero existunt absque omni hominis culpa, singulari Providentiæ Divinæ dispositione, Sanctos aliquos probare volentis, ut videat, verè se, purèque & perfectè ament, suoque obsequio dedident: &

* Consultò & libenter istis scholæ vocibus hic atque alibi unumur, ut tanto melius intelligamur.

CAPUT XXVI. 287

num prompti paratique sint, ad sibi non gratis tantum, & absque solationum divinorum stipendio serviendum, verum etiam quoties asperè dureque habentur. Si enim divina Lex ipsos jubet *inimicos diligere*, (a) qui nos offendunt & lædunt: Deum, bene nobis volentem ac facientem, cur non diligamus, ei que fideles simus, tamen si severum se ostendat atque inclementem? quod malo ipse iratoque animo nequaquam facit; sed ideo, ut in Angelorum corona, de fidelitate sinceritateque nostra possit gloriari. Canem videmus, propter ossa paucula, quæ ipsi rodenda objiciuntur, eam adversus herum suum fide esse, ut, tamen si hic illum abigat fustemque impingat, sequi tamen eundem, & blandiri adularique non desinat. Quemdam certè fuisse constat, qui Canis, quem aluerat, fidem amicis & familiaribus demonstraturus, ipsis præsentibus ad se accersitum illum, fœdum adeò in modum fustibus cœpit contundere, ut ossa confringeret: eo deinde relicto mox discessit. Canis attamen semi-jam-mortuus, & corporis reliquias quoquo modo trahens, herum crudelem sequi, illique

allu-

a Matth. 5. v. 44.

alludere & delicias facere perrexit. (a)
 Quantillum itaque facimus nos homines,
 parem Deo & Servatori nostro fidem præ-
 stando, qui tantoperè nos honoraturus, at-
 que gratum Angelis spectaculum factos,
 coram ipsis integritatem sinceritatemque
 nostram est deprecaturus, & narraturus
 quàm præclarè de se sentiamus, sanctissimi-
 que Iobi exemplo, quocumque rerum suc-
 cessu, ex animo vereque amemus.

Caveat tamen diligenter anima, quo-
 tiescumque asperiores sibi Deum sentire
 videtur, ne propterea existimet, eiusdem
 se gratiâ benevolentiaque excidisse: nam
 longè aliter res habet. atque ut concedam
 ipsi & largiar, etiam excidisse, adhuc non
 habet quamobrem honestè conquera-
 tur: quandoquidem benigniùs molliuf-
 que tractari non meretur, quàm Filium si-
 bi carissimum tractaverit Pater Æternus,
 quando desertus ab omnibus planeque de-
 solatus, infandos inter cruciatus, ex infami.

a. De Canum fide vide S. Ambrosium lib. 4.
 hexam cap 4 Plinium lib. 8. cap 40 toto.
 Scaligerum Exercitat. 206 num 6. & Lip-
 sium Centur 1 ad Belgas, epist 44. De aliis
 animalibus paria habes apud P. Ioan. Bapti-
 stam Sancti-Iur de cognit. & amore Christi
 lib. 1. cap. 7. sect. unicâ.

mi ligno pēdebat. Tunc temporis Christus ipse à *Patre* se *derelictum* fuisse, palàm professus est: (a) eâque nocte, quâ capiendus erat, *cœpit contristari & mœstus esse*; idque adeò, ut, *Tristem esse animam suam usque ad mortem*, (b) hoc est, mortiferâ tristitiâ confici se, excruciarique affirmaret. Quo rerû statu sine dubio tædium fastidiumque maximum suscipere in se voluit: illudque ipsum, quod optabile prius & facile apparebat, tantâque gestientis animi voluptate cogitabatur, ut diceret, vehementissimè se exoptare tempus ac diem illum, quo *baptizari* deberet *baptismo* dolorum, à vertice nempe ad talos usque pœnis tormentisque variis repleri; & *coarctari* se; animumque suum affligi, quòd desiderii istius expletionem proferri dilatarique videret: (c) illud, inquam, ipsum, acerrimo nuper summoque studio concupitum, usque eò deinde, in nostri languoris debilitatisque solatiû, fastidivit, ut Caro pati detrectaret, quod à gratissimis antea creberrimisque votis Dominus expetiverat. Verumtamē in desolatione hac tali tædioque admirabili constitutus, profundissimè nihilo-minus, si umquam aliàs,

N defixam

a Matthæi 27. v. 46. b Matth. 26. v. 37, & 38.

c Lucæ 12. v. 20.

defixam animo suo hærere prioris decreti
propositique radicem, & interius divinæ
virtutis fundamentum, apertissimis ipse cla-
rissimisque argumētis planissimè ostendit.
Hinc factum est, ut ingenti magnoque ani-
mo suum illud repeteret: *Non mea voluntas,
sed tua fiat;* (a) atque ut singulari cum alacri-
tate hostibus obviàm progressus, intrepidè
discipulos compellaret, diceretque, *Surgite,
eamus:* (b) letior, scilicet, paratiorque ad tra-
dendum se in manus inimicorum, à quibus
tam amarum lethiferumque sibi calicem
porrigendum non ignorabat, quàm ipsi-
met essent ad capiendum, illustrissimum
nobis hac ratione utilissimumque exemplū
relinquendo, quo nos modo, desolationis
ariditatisque tempore, gerere debeamus.

Plurimum sanè refert, (juvat etenim plu-
ribus istud inculcare) ne consolationes in
Oratione putidè quærantur, magnoque in
discrimine versantur, quicumque easdem
quærunt. Eam ob causam non possum,
quin hoc loco subjungam salutarem impri-
mis, atque utilem doctrinam Venerabilis
Patris Ioannis de Avila, ita loquentis ac
consulentis: *Abnega, inquit, eorum id, quod te
ad gustum & delectationem invitat: neque eam
pro.*

a Luca 22. v. 42. b Matth. 26. v. 46.

CAPUT XXVI. 291

procura antè, quàm detur à Deo. Exercitatio tua & occupatio sit, purè & absq; solatio, in lectione pia, in precibus, pœnitentiis, confessionibus, communionibus, in obedientia & aliarum virtutum actionibus, pro Christo pati: sic enim recto itinere contendes, procul ab omni aberrandi periculo. Hac nimirum via est, quâ Dei Filius hominibus monstravit: hac illa Cruz est, quæ clavus instar, calum aperit omnibus, qui eam secum portant. Bone Deus, quàm Tibi pauculi, quàm sibi ipsis serviunt multi! Quot sunt sui ipsius amatores, qui post te ambulare se dicunt, & ambulant post se ipsos? Hac velim unusquisque consideret, studeatq; divina se voluntati conformare, illam pro fine habeat, non suas voluptates, siue oret, siue confiteatur, siue communice, siue quodcumq; aliud sanctum exercitium obeat. At subtilem hinc fraudem cernere est, quâ multos ita captos vidi, ut intemperanter incredibiliq; cum desiderio, accedere gestirent ad sanctissimum Eucharistia Sacramentum, non ad fructum percipiendum, qui in Sacramentorum usu spectandus est, & ob quem à Christo Domino sunt instituta, sed ut delectatiunculis suis ac lacrymis potirentur. Mella sectantur isti in rebus divinis, non verò Crucem, quæ sola salutem est datura, clareq; iidem demonstrat, & nihil se proficere, & sodalibus praterea suis occasionem præbere, ne

*proficiant: quæ mala si quis optat effugere, solam
quærat Dei voluntatē, & contemnat cetera. O
Amor proprius & philautia, quàm verè in
caussa es, ne vitiis suis careant vel ipsæ res
spirituales! Pulchritudo utiq; illa, quā Lu-
cifer in cælis desiderabat, spiritualis erat: sed
quoniam ipsi non conveniebat, nec divinæ
eam volūtatī permittebat, fulminis instar è
cælo decidit, & voluptatē quærēdo, in mi-
seriam incidit sempiternam, suæque amisit,
dum ad aliena miser aspirat. Quibus, obse-
cro, rebus adductus Dei servus, quietem af-
fectat animi, excellentiam sanctitatis, atque
abundantiam gratiarum? Num fortè, ut si-
bi-ipsi placeat, quando bene sibi esse adver-
tit? an, ut placeat Deo? Hoc posterius si spe-
ctat; tunc hominem Deo placere sciat, cum
illis contentus est, quæ ab ipso dantur: non
autem, dum in iis conquiescit, quæ proprie
cupiditati blandiuntur. Si, Deo ita volente,
desolationes tibi accidant, si persecutiones
ac mœrores, & mille incommoda alia valdè
affligant, tuque interea bono sis animo;
tum enim vero Dei te voluntati studere
probabis, non tuæ. Lacrymas ipsorum
Apostolorum, & quem præferebant amo-
rem, nomen ac titulum amoris mereri
Christus negat: amorem autem appel-
lat,*

lat, si Crucem suam, & absentis desiderium patienter ferant. *Si diligeretis me*, ait, *gauderetis utique, quia vado ad Patrem.* (a) Amare, est pati: amare Christum, est beneficiis malefacta compensare. Melius de Deo sensisti, quando pressâ irâ injuriam accepisti, pœnam lætus subiisti, molestias vexationesque pertulisti, quàm cum lacrymatus es, cum consolatione plenus, & extra te raptus fuisti. *Hoc sentite in vobis*, inquit beatissimus Apostolus, *quod & in Christo* IESU. (b) Quod verò illud? contēptum, paupertatem, humilitatem, abjectionem, qualem sensit ille, qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est, esse se æqualem Deo: sed semet ipsum exinani vit formâ servi accipiens. in similitudinem hominū factus, & habitu inuentus ut homo. (c) Hic sēsus est Christi: reliqui sensus sunt humani. Sensus Filii Dei, isque nullo modo fallax aut mendax, est perferre pœnas, cruciari & affligi: sensus verò carnis, pascere se delitiis spiritūs, haudquam immodicè expetendis, nisi minimè quæsitæ à divina liberalitate spontè offerantur. Tu da operam ut velis, quod vult Deus; atque tum demum securus tibi per-

N 3

suade,

a Ioan. 14. v. 28. b epist. ad Philip. 2. v. 5.
c ibidem, v. 6. & 7.

suade, lacrymas tuas & devotionis, quam sentis, teneritudinem utilem esse, nihil hæsitans, rectâ te viâ ambulanti, nusquam offendere aut titubare. Quæcumque ad hanc normam & regulam exacta non sunt, mille crede erroribus fraudibusque obnoxia. Fit quippe per frequenter, ut vehementes isti spiritus atque erga Deum affectiones, ex sensuali & imperfecto animo proveniant. verè enim Deus, uti par est, non amatur; sed sensus ille & gustus sensibilis, qui dulcedinem istam & gaudium efficit circa Deum, & non circa divinam voluntatem. Non abnegârunt se istiusmodi homines, nec sibi renuntiârunt, hoc uno ceteroquin modo apti futuri ad mandatorum divinorum observationem, quæ à vera caritate proficiscitur. Quantum suavitas illa perseverat, tantum proficiunt, nec hilum ampliùs simulatque evanuerit; tum verò repente videas iratos, inquietos, prudentes ad malum, in bono languidos, ad vitia effrenes: è quibus facile conficias, quod aiebam, eorum amorem non Deum spectâsse, sed ipsosmet; & consolatiunculæ istius bolum magis in pretio fuisse, quàm Christum. Hi tales simillimi sunt infantibus, quibus,

ut flere desinant, dulciaria mellitasque
 placentas præbemus: & cessant sanè illi
 quamdiu comedunt, verùm à cibo ad eju-
 latum mox suum redeunt, manifesto do-
 cumento, non Patris imperio, sed brevi il-
 là gustûs illecebrâ captos, lacrimas se tan-
 tis per continuisse; nec obedientiæ, qua-
 lemcumque moderationem istam, sed gu-
 læ commodique proprii studio, ex integro
 tribuendam esse. O quot hodie reperiun-
 tur ejusmodi parvuli, Deo immorigeri!
 qui si fortè contentiosè aut iniuriosè non
 agunt, si non murmurant responsantve, si
 ab inutilibus fabulis & maledictis absti-
 nent, si temporis rationem habere viden-
 tur, non id propterea faciunt, ut Deo pla-
 ceant, ejusq; jussu impigrè exsequantur; sed
 quòd aliquod devotionis dulciarium pro
 voto acceperint, cujus interim gustu occu-
 pantur. Aufer illud, & nullo negotio obser-
 vabis, lacrimas & desideria ista non amoris
 divini fuisse, sed proprii: ita enim Deum
 offendunt & contemnunt, ut hac cessante
 dulcedine, totus quoque ille qualiscumque
 amor cesset. quasi verò in prosperitate, re-
 rumque omnium abūdantiâ, amicitia sin-
 ceritas cognosci queat, & non potius, cùm
 laboribus, egestate, multiplicique malorū

ac miseriarū genere oppressi jacemus. Nolum te nescire, ô bone, homines sæpè leves, nullius animi, & à Spiritūs sancti gratia inopes, majori ex parte, atque ut plurimum, spirituales hanc dulcedinem, interiorēque affectum persentiscere, quem sinceri Dei amici non semper in se experiuntur: fierique assolet, ut facilius talibus permoneaturis qui minùs profecit, & imbecilliore abjectiori que est animo, ac perfectæ consolationis naturā ignorat, ideoque devotiunculæ cujuspiam sensu oblato, continuo illum amplectitur, perinde ac si vera eo vita contineretur.

Illud sedulo item diligenterque animadvertatur oportet, suavitatem hanc & devotionis affectum, frequenter non ex copia & abundantia gratiæ proficisci, sed arguere animi, illius inopiā laborantis, extremam paupertatem. Quis miretur, exiguā & minimi valoris reculā plurimum delectari pauperem. Exempli causā. Si vini generosioris haustum offeras homini, qui satis jam superque biberit, parū illi gratum facies, nihilque admodum recreabis: at verò eundem sitibundo si dederis & vehementer desideranti, mirifico hunc gaudio exultantem conspicias. Similiter
qui

qui ebrii non sunt pleni que vino divinæ caritatis & gratiæ, siquid in devotione suavius sorbeant, tanti id faciunt, ut jam sibi in celo esse, & sempiterno ævo perfrui videantur. Ajunt, se à Deo visitatos; lacrimas suas mirantur, vehementerque lætantur ac triumphant: cum revera omnia ista modicum sint aut nihil. atque ut aliquid esse fateamur; fortassis, uti diximus, quidquid id est, à caritatis spiritusque indigentia progignitur. Qui autem masculo & genuino amore dives est, in tanto pretio non habet devotionem sensibilem, neque illam sibi finem constituit; sed ad patientiam, ad mortificationem propriam, ad amorem crucis, ad tolerantiam injuriarum, & ad reliquas virtutes exercendas, sibi que acquirendas eadem utitur: quod iudicatum signum est, maximumque argumentum spiritus gratiæque exuberantis. Hac ex causa observabis, hominem rectum & perfectum, cum magnâ gratiæ copiâ & spiritualium donorum ubertate perfunditur, atque à Deo vocatur, non respondere per istiusmodi sorbitiones & gustationes; sed alacritate quâdâ & vigore animi interiore, qui vivo serioque, pro eo qui vocavit, patiendi desiderio, & firmo divinam volun-

N s. tatem

tatem implendi proposito, decretoque innititur. Ita Iob, *Vocabis me*, inquit, & ego *respondebo tibi*. (a) Et quomodo respondebis, vir patientissime? quomodo verò, nisi patienter fortiterque tolerando res adversas; iacturam fortunarum, morbos, desertiones, plagas, paupertatem, tentationes Demonis, & quidquid cruciat, aliasque virtutes strenuè exercendo. Ita Paulus Apostolus, simul Deum vocantem audit, haudquaquam ea respondit, quæ puerilem aliquè ad cōsolatiunculas istas affectum ostenderent, sed generosum planeque virilem magni animi sensum testatus agebat: *Domine, quid me vis facere?* (b) velut dicturus, Habe mi Deus, voluntatem meam tuæ subditam; in tuas ipsam manus integerrimè configno: Tu eam accipe, & quod lubet, impera. Deus deinde ipse, suum esse Paulum, & à se unicè dilectum, atque electum, demonstraturus, Ego, ait, *ostendam illi, quanta oporteat eum pro nomine meo pati*. (b) Hoc nimirum est indicium fidelis Christi servi: hic verus titulus eorum, quos præ cæteris ipse diligit. produnt illos non dulciariola suavesque istæ affectiunculae, sed

a Iob 14. vers. 15. b Actor. 9. vers. 6, c ibidem versu 16.

sed magna in laboribus, in angustiis, infamia, falsis testimoniis, inopia, necessitatibus, & iis omnibus quæ hominem affligunt, carniq; ingrata ac molesta accidunt, magna, inquã, & invicta in hisce omnibus patientia. Illo pacto, Deo vacanti rectè beneq; respondetur. Divina etenim vocatio, insignia quædam ab eo quem vocat, & singularia obsequia exposcit, nisi Conditori ille suo turpiter velit esse ingratus. Quapropter tunc à Deo te vocari atq; moveri intelliges, cum ipsi perfectâ divinæ voluntatis executione & impletione respondebis, etiamsi propterea fortunarum, vitæ, & honoris præsentissimum periculum foret subeundum. Hæc res unâ est, quæ hominem justum efficit perfectumq; & illustrem, ac Iesu Christo similem, si non nisi obiter, atque ut ita loquar, per modum sorbitiunculæ, in hac vita cõsolationes sentiat, perpetuus verò sit in exereitio crucis, nec minimum in ejus amore intepescat.

Adverte præterea, Dæmonem diledine nonnumquam & devotione aliquâ animum demulcere, quò spiritali hac gula debilitatem magnam inferat carni: atque ut animus sibi præfidens, multum fatigetur; verum credendo esse spiritum quem

quem intus percipit, falsoque isthoc sapore illectus, immodicè se exerceat vigiliis, prolixioribus orationibus, nimis jejuniis, & cibi somni que necessarij subtractione: quibus sine modo & mensura sanguis consumatur, atque ita hac immoderatione, exercitia utiliora Deoque gratiora impediuntur. Ex quo capite alter quoque dolus existit, ut anima, cum his cōsolationibus abundat, perfecta sibi videantur. Hinc porrò negligens efficitur, nec ulterius ad virtutes sibi comparandas contendit, de majore profectu nihil quidquam sollicita; quia purissimo, si Superis placet, Dei amore veroque spiritu abundè instructa.

Sed in aliam quoque insaniam hi tales à Dæmone abducuntur: quando quidem sapore hoc & suavitate spiritus (ut ipsi appellant) imbuti, in omnibus viæ vitæque spiritalis exercitiis aliud omnino spectant nihil, præterquam sensum devotionis, ac delectationem, in ejusmodi cupidias effusissimi, voluptatum suarum sordidi gulosi que amatores & sectatores, nec finem habentes alium quam se ipsos. unde sensim, justo Dei judicio, hinc in gravia peccata, & post hanc vitam, in æternas tandem pœnas ac misérias labi permittuntur: quia excelsus

sus ille Dominus humani cordis intentionem & profundum contuetur. Atque utinam mi frater, cibi potusque delicias appetivisses potius, & carni tuæ, factus ventris mancipium, hoc delectationum genere satisfecisses! nam ex ipso tandem fastidio, malo tuo medicina nata esset. Vtinam suavitatem illam sensuum divinorum expertus numquam esses: quia futurum erat, ut æstimare eos nescires, atque eo loco habere quem merentur, virtuti, nimirum, patientiæ, & crucis exercitio eosdem postponendo! Sapor quippe iste prior fortè numquam in tantum te decepisset, ut ipse fieret finis operum tuorum, cum ignorare non possis, certè non debeas, Magistrum nostrum Christum IESVM, Crucem sibi propositam semper habuisse, à Cruce vitæ initium duxisse, & in eadem cruce amore tui, vitam clausisse: idque ideo, quod verus & germanus amor in virtutum lateat profundo, turbidisque se rebus præcipuè exserat. Atque hoc idem de reliquis assero virtutibus, sicuti si initium sincerumque humilitatis ac patientiæ desiderium mentem vehementius accendat, notatur quamprimum & apparet hic amor exterius; cum ea quæ dolorem adferunt, animo quieto &

jucundo, aut saltem non iniquo, toleratur: quod ipsum si in Dei fiat gratiam, de amoris sinceritate nefas sit dubitare: alia verò omnia suspecta sunt, nec solido nixa fundamento. Non paucorum hoc tempore sanctitas magnis constat desideriis in oratione, & magnis vicissim peccatis in conversatione. In illa deflemus Christi patientis dolores, at non diu post, fratribus nostris & proximis eisdem conamur infligere. In illa veneramur patientiam filii Dei: per iram deinde omnia facimus. in illa per horam unam filemus: post illam dies totos fabulis conterimus. Si planè de spiritu profectuque nostro loquendum sit, hoc unum impensè laboramus, ut silentio aliquo & oratione, ac cogitatione de Deo suscepta, velut pretio, ad solatia utamur & delectatiunculas hasce colligendas, tum verò postea iidem ut simus, qui ante. ficta est igitur & vana nostra sanctitas: numquam etenim crescit, neque id agimus, quod unum maximum est omnium, & in quo sunt omnia. Multi, prò dolor! multi hoc itinere incedunt, totoque idcirco cælo aberrant. *Deus Opt. Max. iis misereatur & medeatur. Amen.*

Res est profectò, quæ videntes meritissimò

CAPUT XXVI. 303

mō percellat & obstupefaciat, in tantā taliū
 multitudine, paucissimos esse, qui errorem
 suum agnoscant. Interroga illos, & vide,
 num quem ex omni turbā reperiās, qui non
 credat constanterque asseveret, eò quòd te-
 nerè afficiatur & lacrimas fundat, perfe-
 ctum jam se esse, plurimum sapere in rebus
 spiritualibus, eaque sanctitate præditum,
 quæ non uni sibi, sed aliis insuper sufficiat:
 adeoque certa se & manifesta signa habere
 ac pignora sedis, in felicissimo Dei regno
 aliquando sibi assignandæ. Omnis hæc te-
 meraria & stulta confidentia nascitur è re
 admodum periculosa & multis communi,
 quæ est defectus cognitionis veri spiritūs
 Dei, dum suæ quisque opinioni adhæret,
 idque melius iudicat, quod placet, quàm
 quod oportet: & sequendum sibi ducem
 credit appetitum potius devotionis sen-
 sualis, quàm spiritum & doctrinam Chri-
 sti, præcipientis, ut se in omnibus homo
 abneget, ut voluntatem suam divinæ pe-
 nitūs conformet, atque ut studeat per-
 fectæ sui ipsius mortificationi. Hinc infe-
 riores animæ vires pravæque cupiditates
 tam sunt vegetæ, feroces & insolentes, ut
 miseriis istis obnoxius, è secessu spirituali,
 in quem se abdiderat, vix ad homines re-
 gres-

gres-

gressus, propriam continuè quærat æstimationem. Amabo te, mi frater, quid istuc rei est: Ibi solitudinis amans recludis te, & strepitum omnem vulgiq̃ue celebratam odisse videris, tibi uni & Deo tuo vacaturus: hic à meditatione pia etiamnum recens, inanis gloriæ appetentior, inclarescere optas, laudésque ubiq̃ue tuas decantari. Ibi peccata deploras: hic iterum deploranda committis. Ibi pulverem te esse affirmas, cænum & cinerem: hic jurare penè ausis, cælum esse te, meliori q̃ue quàm ceteros ac nobiliori carne & sanguine compositum; cum tamen omnes unius atque ejusdem simus vitis palmites, aqua ex eodem hausta fonte, ab eadem nati radice fructus. Laudas ipse te, venditásque magnas illas, quas in oratione didiceris, veritates, de q̃ue eximia quadam & rara divinarum rerum cognitione gloriaris: atqui hic plenum te nos immanibus mendaciis & miserabili cæcitare deprehendimus. Considera, quæso, ipse te attentius, & cognosces, totum te carnalem esse, propriæ voluntatis studiosissimum, ac res tuas amantem & deprædicantem: id q̃ue, quod dolendum est atque pendendum, non sine gravi ipsorummet spiritualium exercitiorum

C A P V T XXVII. 305

rum infamia: quoniam ita iis exterius occuparis, ut ob tuam perversitatem & malignitatem, nihil proficias interiorius. Quibus miseriis malisque omnibus dubio procul medeberis, si solam quæras voluntatem divinam, & nullibi, ne quidem in rebus sanctis ac piis, delectationem propriam confecteris. (a)

^a Consule Blosium Tabellæ spirit. §. 3. nu 7° & §. 4. num. 1. Instit. spirit. cap 7. Margaritis spirit. part. 4. §. 5. & alibi.

C A P V T XXVII.

Gradus humana cum Divina Voluntate conformationis.

VT perfectam cum divina voluntate conformitatem assequamur in iis, quæ proximè superiori Capite percensuimus, rebusque incommotis, tam intrinsecis, quàm extrinsecis, in doloribus, infamia; necessitatibus, & afflictionibus planè omnibus; per ejusdem nos Conformitatis Gradus oportet ascendere, quos idcirco indicare pergo.

Primus Gradus est, Quidquid Deus immitit, patienter minimeque invitum aut repugnantem ferre, quantumvis molestæ res sint casusque adversi: neque tamen
ideò